

Dragana Miloševića smo upoznali kao slikara i kao domaćina u Vrnjačkoj Banji na manifestaciji MINI BUSINESS SAMIT-u uz Gegula rakije i vina, gde je promovisao svoje etno domaćinstvo, „Vila Selena“. Tom prilikom on je izložio svojih pet slika, preko kojih je publika mogla da se upozna sa njegovim radom i „zlatnim trouglom“, manastirom Studenica, Gradac i Žiča, motivima i duhovnim potporama, kako u radu tako i u životu.

Dragan Raskov Milošević, slikar iz Kraljeva, vrlo rano je postao svestan svog talenta kojeg je sa godinama nadograđivao. Danas iza sebe ima nekoliko samostalnih izložbi od kojih izdvaja onu iz 2009. godine, u izložbenom prostoru parohijskog doma crkve Svetog Save u Parizu. Njegove slike čine autentični deo Golije gde su smešteni Nemanjički manastiri, manastir Studenica i manastir Gradac, nazivajući je „kolevkom srpske kulture“, ali i čitavo podneblje, za Dragana Miloševića je inspiracija koju pretače u slike i „stavlja“ na platno.

Uvek je teško ukratko predstaviti nekoga čiji je život isunjen kvalitetnom razovrsnošću. Pošto je cilj održavanja ove manifestacije bio promocija Srbije, njene istorije, kulture i tradicije, kroz nove mogućnosti i ideje razvoja, sa naglaskom na privrednim temama, Dragana Miloševića smo odlučili da predstavimo kao domaćina etno domaćinstvo „Vila Selena“, nazvanom po natprirodnim bićima ovaploćenim u lepim devojkama dugih kosa (Vile) i njegove ćerke Selene u selu Rudno podno Golije.

Domaćinstvo Milošević više od 10 godina dočekuje goste. U to su uključeni i majka Dragica i otac Rasko, supruga Radina i ćerka Selena, ali i nezaobilazna baka Lepa, koja plete najbolje vunene čarape na svetu.

Dragan kaže da se u njihov kraj dolazi iz jednog razloga, a nabroja tri: prvi je obilazak manastira, drugi radi odmora na planini, a treći je onaj od davnina poznat, zdravstveni, jer je ovo podneblje Bogom dano za odnošenja tegoba kod dece koja imaju problema sa astmom i bronhitisom. I ne zna se tačno šta ima u tom vazduhu, i kakve se tu vazdušne struje mešaju, i one iz četinarskih šuma sa planine Golije i onim mediteranskih, koji stvaraju ružu vetrova baš iznad sela Rudno, koje se nalazi na 1100 metara nadmorske visine.

Konačište porodice Milošević se nalazi u selu Rudno između dva manastira: manastira Studenice i manastira Gradac, na obroncima planine Radočelo, dela Golije, u Parku prirode koji se prostire na 73.000 hektara, kao i nešto manje prostranstvo koje obuhvata Rezervat biosfere Golija-Studenica, u trorečju: Brevine, Izubra i Vrela. Izvori čiste pijaće vode su zastupljeni po čitavoj teritoriji sela i ima ih oko 30. Na širokoj visoravni prošaranoj bukovim i četinarskim šumama i prostranim pašnjacima, spokojno pase stoka, udaljena od svake industrije:

-Mi nismo samo etno domaćinstvo koje se bavi seoskim domaćinstvom - kaže Dragan Milošević. - Mi se bavimo i planinskim, verskim i zdravstvenim turizmom. Naše konačište ima 16

ležajeva i nismo komercijalni. Sve je ostalo u porodici. Maksimalno se posvećujemo svakom gostu, i oni nam se ponovo i vraćaju, ali sada kao prijatelji a ne kao gosti, što mislim da je i poenta seoskog turizma. Svi gosti dolaze po preporici onih koji su već posetili ovo domaćinstvo i to je najbolja reklama, ono po čemu se ovaj vid turizma odvaja od ostalih. Danas su vremena interneta pa se lako može napraviti interpretacija na sajtu, i predstaviti se sam i oni kojima trebate, lako vas nađu.

Mi se nalazimo na tako lepom mestu gde ljudi sve više odlučuju da dođu. Golija je velika, šumovita, sa puno vode i čistih izvora, duhovna planina gde ima dosta crkava, manastira: manastir Studenica, Gradac, Pridvorica, Sopoćani, Đurđevi stupovi, Stara reka, Stara i Nova Pavlica, Petrova crkva, najstarija crkva u Srbiji, nalazi se u krugu od 20 do 30 kilometara od konačišta. To podneblje je nekada bilo neka podneblje neke prvobitne srpske države, stari Ras, nešto što je prapočetak današnja Srbija.

Na MINI BUSINESS SAMIT-u uz Gegula rakije i vina u Vrnjačkoj Banji gostima, izlagačima u Hotelu „Breza“ etno domaćinstvo Milošević „Vila Selena“ predstavilo su se specijalitetima domaće kuhinje. Samim tim što iz dana u dan imamo sve više gostiju, u sklopu turističkog etno domaćinstva negujemo i našu domaću kuhinju. Imamo jedan mini etno restoran, ali ja to ne volim tako da nazivam. Restoran je ugostiteljski naziv za mesto gde dođeš, jedeš i odeš. Ovo je mesto gde mi obitavamo, često sednemo i družimose sa gostima, osvanemo zajedno sa njima, što zapravo i najviše volimo i na čemu insistiramo. Tako se najbolje upoznamo i sprijateljimo. Mi smo gostoljubiv narod, i pravo blago te naše visoravni jesu ljudi. Dovoljno je da vas vide na vratnici (vrata na ulazu u dvorište), pa da vas pozovu da uđete.

Na pitanje da li se nekada zapitao zašto ovo radi, i ima li potpuno zadovoljstvo ovim čime se bavi, Dragan Raskov Milošević kaže:

-Ja sam slikar, ali i čovek koji se zanima i zanima za mnogo što šta. Volim da sadim voće, da uzgajam baštu, da gradim i radim sa majstorima, da uslužim goste, volim da se uključim u svet mojih gostiju, prijatelja, poznanika i da shvatim njihov pogled na život. Njihovo iskustvo postaje deo mog iskustva, ugrađuje se u mene i tako me izgrađuje, a kada se taj proces dovrši spreman sam da ga podelim sa drugima.

Karakterističnim oblikom lica, smirenim načinom govora, jezgrovitim iznošenjem stavova i misli čistim, sačuvanim srpskim jezikom, Dragan Raskov Milošević kao da je došao iz nekog davnog vremena, možda baš iz vremena samih Nemanjića, i isijava nekom tradicijom kojoj se Srbija diči. A on samo kaže: „Takvi su ljudi tamo“.

Planinci, visoki, visokih čela, dubokog pogleda i naglašene individualnosti, a prijatni i vole da se druže, slika i prilika nas samih, kakvi bi želeli da budemo.

Možda je to zbog njih samih ili zbog prirode, klime i svega onoga što ih okružuje i čini im dobro, čini ih dobrim. A možda i zbog života u skladu sa tradicijom, usklađenom sa nasleđem, sa duhovnim znanjem o nečemu što su mnogi zaboravili!?

